

ze znění § 171 tr. z., který klade váhu na bezprávné odnětí věci z držení, nikoliv z vlastnictví osoby třetí. Také úmysl pachatelův směřoval prý v daném případě k odnětí věci z držení bratrova, aniž pachatel uvažoval o tom, komu věci náležejí. Poněvadž hlava rodiny, František B., nepodal návrh na potrestání pachatele, není zde potřebné obžaloby k stíhání tohoto obžalovaného (č. 9 c) § 281 tr. ř.). Stížnost jest na omylu. Výjimečného ustanovení § 463 tr. z. lze použít jen tenkrát, byli-li manželé nebo příbuzní tam jmenovaní sami okradeni nebo zpronevěrou poškozeni, poněvadž jen v tomto případě lze mluvit o krádeži nebo zpronevěře mezi (»unter«, »zwischen«) členy rodiny a poněvadž také ustanovení § 463 tr. z., že k potrestání dojde jen na žádost hlavy rodiny, poukazuje na to, že zmíněného dobrodiní jsou účastna jen trestná jednání, která poškozují rodinu, nebo jednotlivé její členy, nikoliv osoby třetí. Dlužno proto omezit pojem domácí krádeže a věci, které náležejí členům rodiny, tedy na krádeže spáchané ke škodě těchto osob, a vyloučit věci cizí, nalézající se v bytě v držení neb uschování jednotlivých členů rodiny. V přítomném případě jest zjištěno, že věci Ervínem B. odcizené náležely vlastnický jeho strýci Josefu B., který je nyní v ruském zajetí, nikoliv jeho bratrovi, a ze seznání obžalovaného jest patrné, že o tomto stavu věci věděl. Stížnost má dále za to, že i kdyby se jednalo o krádež mezi Ervínem B. a jeho strýcem Josefem B., bylo by dlužno ji posuzovati jako krádež v rodině, poněvadž prý Josef B. žil před nastoupením vojenské služby ve společné domácnosti s pachatelem, své věci tam zanechal a přes nucený pobyt ve vojenském zajetí nutno ho i nadále pokládati za člena domácnosti. Slovem sourozenci § 463 tr. z. dlužno rozumět nejen bratry a sestry, nýbrž i strýce a synovce. Stížnost není v právu. Především zjišťuje rozsudek, že majitel odcizených věcí Josef B. byl v době spáchání krádeže v zajetí a tudíž nežil v této době s obžalovaným ve společné domácnosti. Žil-li ve společné domácnosti před tím, nerozhoduje, ostatně toho rozsudek ani nezjišťuje. Než i kdyby tomu tak bylo, vylučovala by ho dlouho trvající vzdálenost, třebas nedobrovolná ze členství v domácnosti, která pojmově předpokládá život společný, co do bytu a stravy, byť i občasné přerušovaný. Pokud jde o kruh osob, na něž se vztahuje dobrodiní § 463 tr. z., dlužno vykládati výjimečný tento předpis dle povahy věci přísně (extensivní výklad byl zakázán již dekretem dvorské kanceláře z 20. listopadu 1817, č. 1387 sb. z. s.) a vyloučiti z něho příbuzné vzdálenějšího stupně, žijící ve společné domácnosti. V daném případě byla krádež spáchána na strýci, tedy na osobě, která nestojí k pachateli v tak blízkém poměru příbuzenském, jaký má na mysli § 189 tr. z., a dlužno proto posuzovati krádež dle příslušných ustanovení prvního dílu trestního zákona jako zločin, poněvadž jsou zde předpoklady zločinné skutkové povahy. Důvod zmatečnosti č. 9 c) není odůvodněn.

Čís. 165.

Nezáleží na tom, byl-li tísni ve smyslu § 174 I. c) tr. z. postížen přímo vlastník ukradeného předmětu; stačí, že jí postížen byl dočasný jeho držitel.

(Rozh. ze dne 20. března 1920, Kr II 201/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním jednání zmateční stížnost obžalovaného Bohumila K. do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Olomouci ze dne 31. července 1919, pokud jím byl uznán vinným zločinem krádeže dle § 171, 173 a 174 I. lit. c) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost čelí proti výroku, odsuzujícím stěžovatele pro krádež kola Vladimíra J. a popírá především správnost zločinné kvalifikace dle § 174 I. c) tr. z., provádějíc takto zmateční důvod § 281, č. 10 (nesprávně označený 9 a) tr. z. Poukazuje totiž na to, že tehdejší výtržnosti směřovaly proti židovské části obyvatelstva Holešovského, ne tedy proti osobě a majetku poškozeného Vladimíra J. Než stížnost přehlíží, že kolo ukradené nalézalo se v drancování postiženém obchodu Heřmana M., u něhož byl Jančík obchodním pomocníkem a odcizeno bylo z tohoto obchodu v noci vydrancovaného. Nezáleží na tom, byl-li tísni ve smyslu § 174 I. c) tr. z. postižen přímo vlastník ukradeného předmětu. Stačí, že ji postižen byl jeho dočasný držitel, což zmateční stížnost vůbec v odpor nebéře, neboť tento byl povolán, by předmět proti cizím útokům opatroval a bylo-li to jemu tísni ho postihnuvší znemožněno, nastal předpoklad, za něhož stává se krádež pro nebezpečnější povahu skutku zločinem.

Čís. 166.

Předražování. I požadování zřejmě přemrštěné ceny od osoby bydlící mimo hranice státu zakládá skutkovou podstatu předražování.

(Rozh. ze dne 24. března 1920, Kr I 549/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Karla K. a Antonína S. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Litoměřicích ze dne 30. srpna 1919, jímž oba obžalovaní uznáni byli vinnými přečiny dle § 23, č. 4 a § 20, č. 2 b) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Odsouzení obžalovaných pro přečin dle § 20, č. 2 b) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., béře stížnost v odpor důvodem zmatečnosti dle č. 9 lit. a) § 281 tr. ř. proto, že prý odporuje úmyslu zákonodárcovu odsuzovati někoho za požadování zřejmě přehnané ceny od osoby bydlící mimo hranice státu, že ochrana § 20 vztahuje se na předměty potřeby, určené ke spotřebě v tuzemsku, jakož prý plyne z nadpisu cit. cís. nařízení. Již z této argumentace zmateční stížnosti je patrné, že stěžovatelé nejsou s to, by se odvolávali na důkaz správnosti svého stanoviska na znění příslušné statě zákona, jež vskutku své platnosti a použitelnosti neobmezuje na případy požadování zjevně přehnané ceny od osoby nebo firmy uvnitř hranic státu bydlící nebo své sídlo mající. Omezení tako-